

Sygn. akt IV KK 447/22

POSTANOWIENIE

Dnia 6 grudnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Kołodziejcki

w sprawie **G. B.**

skazanego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb.
z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 6 grudnia 2022 r.,

wniosku obrońcy skazanego

o wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w
Białymstoku

z dnia 16 maja 2022 r., sygn. akt II AKa 20/22,

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Białymstoku

z dnia 16 listopada 2021 r., sygn. akt III K 136/20

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

**uwzględnić wniosek i wstrzymać wykonanie wobec G. B.
prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia
16 maja 2022 r., sygn. akt II AKa 20/22, zmieniającego wyrok Sądu
Okręgowego w Białymstoku z dnia 16 listopada 2021 r., sygn. akt
III K 136/20, do czasu rozpoznania kasacji.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 16 listopada 2021 r., sygn. akt III K 136/20 uznał G. B. za winnego popełnienia dwóch przestępstw zakwalifikowanych z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. oraz przestępstwa

skarbowego zakwalifikowanego z art. 82 § 1 k.k.s. w zb. z art. 6 § 2 k.k.s. W następstwie powyższego za dwa przestępstwa wymierzono skazanemu w ramach ciągu przestępstw karę 3 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 200 stawek dziennych po 100 zł każda, a za przestępstwo skarbowe karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych po 150 zł każda. Na mocy art. 8 § 2 i 3 k.k.s. uznano, że wykonaniu podlegać będzie tylko najsurowsza z kar, tj. kara pozbawienia wolności oraz kara grzywny orzeczona w wysokości 200 stawek dziennych, co do której przyjęto wysokość jednej stawki za równoważną kwocie 150 zł.

Na skutek rozpoznania apelacji wywiedzionych przez oskarżyciela publicznego oraz obrońcę skazanego, Sąd Apelacyjny w Białymstoku wyrokiem z dnia 16 maja 2022 r., sygn. akt II AKa 20/22 zmienił zaskarżone orzeczenie w ten sposób, że złagodził wymierzoną karę pozbawienia wolności do 2 lat oraz na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec G. B. obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych w W. 1.048.503,48 zł. W pozostałym zakresie wyrok Sądu I instancji został utrzymany w mocy.

Do Sądu Najwyższego wpłynęła kasacja obrońcy skazanego datowana na 2 sierpnia 2022 r., która w swojej treści zawierała m.in. wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia. Autor kasacji podnosząc zarzuty wniósł o uchylenie wyroków Sądów obu instancji oraz uniewinnienie G. B., ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy właściwemu sądowni do ponownego rozpoznania.

Odpowiedź na kasację obrońcy skazanego wywiódł prokurator Prokuratury Okręgowej w Białymstoku wnosząc o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej. Oskarżyciel publiczny nie odniósł się do wniosku obrońcy skazanego dotyczącego wstrzymania wykonania zaskarżonego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obrońcy skazanego zasługiwał na uwzględnienie.

Możliwość wstrzymania wykonania zaskarżonego kasacją orzeczenia ma charakter wyjątkowy, jako odstępstwo od reguły wyrażonej w art. 9 § 2 k.k.w.,

według której orzeczenie staje się wykonalne z chwilą uprawomocnienia. Ustawodawca w art. 532 k.p.k. nie wskazał przesłanek uprawniających do podjęcia tego rodzaju decyzji, pozostawiając ją do uznania Sądu Najwyższego. Wstrzymanie wykonania prawomocnego orzeczenia będzie uzasadnione wówczas, gdy wykonywanie tego orzeczenia przed rozpoznaniem kasacji spowoduje dla osoby skazanej nieodwracalne niekorzystne skutki, w szczególności doprowadzi do jej nieuzasadnionego pokrzywdzenia. Ma przy tym znaczenie, czy wstępny ogląd skargi prowadzi do wniosku, że jej uwzględnienie jest w znacznym stopniu prawdopodobne.

Przenosząc powyższe uwagi na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, oczywiście nie przesądzając ostatecznego rozstrzygnięcia, że chociaż dwa pierwsze zarzuty kasacji dotyczące rażącej obrazę przepisów prawa materialnego są w istocie skierowane przeciwko wyrokowi Sądu I instancji, to nie wydaje się być pozbawiony racji zarzut trzeci, wskazujący na rażące i mogące mieć istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przez Sąd Apelacyjny w Białymstoku art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w wyniku nienależytego rozważenia zarzutów apelacji związanych z błędną wykładnią art. 26a ust. 1a pkt 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych. Ewentualne potwierdzenie podczas rozpoznania kasacji zasadności tego zarzutu skutkowałoby uchYLENIEM zaskarżonego wyroku, co realnym czyniłoby uniewinnienie skazanego, jest zatem wskazane, by do rozpoznania kasacji, co nie nastąpi w najbliższym czasie, jego wykonanie zostało wstrzymane, zwłaszcza że z wykonaniem tym wiąże się pozbawienie skazanego wolności, którego skutki są z reguły nieodwracalne.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.